

Seison jännittyneenä paikoillani. Ilta on jo hämärtyvässä, kello lähentelee ilta kuutta. Aurinko on vetäytynyt pilvien suojaan, saaden ilman tuntumaan siltä, että pian sataa. Toivottavasti konserttitalon ovet aukeavat pian, jotta pääsemme suojaan vihuroivalta tuulelta. Joku aivastaa aivan korvani juuressa ja liikahtaa äänen lähteestä pois päin. Huomaan pärskijän kuitenkin olevan vanha nainen, joka pystyy hädin tuskin kävelemään. Hän pyyhkii nenäänsä kukikkaaseen nenäliinaan. "Oletteko kunnossa?" kysyn hetken emmittäni ja vanhus nyökkää hitaasti. Hän kohentaa silmälasinsa paremmin nenälle ja tarkastelee minua. "Ei tässä mitään, voisivat vain avata jo nuo pirskeiden ovet", vanhus sanoo ja mulkaisee pääovea, jonka ympärille odottavat ihmiset ovat kerääntyneet. Kääriydyn tiukemmin takkiini, mutta kylmä viima puskee läpi tuntuen luuytimissä asti. "Oletkos sinä Lotan poikaystävä?" vanhus kysyy yhtäkkiä. "Tämä kun ei ole oikein mikään nuorten tapahtuma." Hämmennyn hetkeksi, mutta ravistan sitten kiireesti päätäni. Vanhus naurahtaa ja katsoo minua pilke silmissään. Tunnen punan nousevan poskilleni, mutta yritän hymyillä kohteliaasti. "Oletteko te Lotan mummo?" kysyn ja vanhus nyökkää. "Eila Paahtinen", hän sanoo ja ojentaa ryppyisen kätensä tervehdykseen. Hymyilen ja ravistan kättä hiukan. "Aleksi Arajärvi. Hauska tutustua." Samassa kuuluu kilahdus ja ovi avautuu hiljaa narahtaen. Nuori naisihminen ilmestyy ovelle ja hymyilee jokaiselle sisään menevälle ihmiselle. Hän näyttää hiukan sotkuiselta farkkuhaalarissaan ja mustissa nopeasti kiinni sutaissuissa hiuksissaan. Rakennuksen sisätilat ovat puhtoiset, aivan liian siistit, jotta tuntisin oloni tervetulleeksi. Rähjäiset farkkuni ja musta hupparini tuntuvat epäsovivilta tilaisuuden hienouteen nähden. Kaikilla muilla on hienot juhla-vaatteet päällään. Tunnelma on jännittynyt ihmisten siirtyessä naulakoita pursuavasta aulasta kohti pääsalin vieressä sijaitsevaa kakkosalia, joka on varattu pienempiä tilaisuuksia varten. Yritän näyttää huomaamattomalta ja tähtään ensimmäisten joukkoon, mutta ajaudun aivan jonon perälle ja kun pääsen sisään, vain jokunen eturivin paikka on vapaana. Nielaisen kauhistuneena, haluan perääntyä pois, mutta olen odottanut tätä iltaa jo niin kauan, haluan viimein kuulla konsertin, jonka laulajaa kehuaan upeaksi. Huokaisten istahdan etupenkkiin, kaikkein reunimmaiseen paikkaan. Toivon todella, että Lotta ei huomaa minua. Mitä hän sanoo huomenna koulussa huomattessaan minun olevan siellä? Ajatus saa kylmät väreet kulkemaan selkäpiitäni pitkin ja päätän lähteä; hitot siitä, miten Lotta laulaa, ei se ole sen arvoista. Mutta voi! Ovi pamahtaa samassa kiinni ja olen mielihalujen tuomana loukussa, kuten hiiri, joka on seurannut juuston tuoksua. Istun lamaantuneen paikoillani, tuskin kuunnellen sanoja, jotka kaikuvat salissa ihmisten kuunnellessa kiinnostuneina. "Ja nyt, Lotta Paahtinen!" kuuluu hihkaisu ja ihmiset taputtavat. Havahdun epätoivostani ja sydän hypähtää kurkkuuni. Lotta seisoo salin edessä, hän on kiharruttanut vaaleat hiuksensa. Siniset silmät tuikkivat innosta ja hänen suunsa on leveässä hymyssä. Hän on laittanut yksinkertaisen harmaan villapuseron ja mustat housut, sekä monisäikeisen kullanhoidtoisen kaulakorun. "Kiitos", Lotta sanoo piilotettua intoa äänessään. "Ihanaa, että täällä on näin paljon yleisöä, vaikka konserttia ei mainostettukaan kauheasti. Kiitos kaikille, mutta erityisesti niille, jotka tietävät, miten tärkeä tämä konsertti minulle on. Kiitos teille, että tulitte." Hän pitää pienen tauon ja silmäilee pientä salia, joka on täytynyt pääasiassa vanhuksista sekä Lotan vanhemmista ja heidän ystävistään. Alkaa kuulua musiikkia. Tunnistan sen Johanna Kurkelan Olet uneni kaunein -kappaleen säveleksi ja kun sanat alkavat soljua leppoisan virran lailla Lotan suusta, tunnen päässeeni kolmanteen taivaaseen. "Mietin niskaasi ja hiuksiasi hentoja poskipäitäsi ja korviesi muotoa näen mielessäni hymysi ja äänes kuulen kielellesi järjen tunnen kun se kohtaa kaaren huulen olet tässä, mutta kaukana niin sittenkin olet

uneni ihanin." Olen lumoutunut. Lotta on parempi kuin uskoinkaan, hänen äänensä on niin täynnä tunnetta, että se tuntuu vatsanpohjassani asti ja saa jostain syystä kämmeneni hikoamaan. Yritän pyyhkiä niitä vaivihkaa housuihini. "Olet uneni kaunein ja suloisin niin totta ja harhaa vain kuitenkin olet uneni kaunein mutt' etäisin Mietin sormiasi, käsiäsi vahvoja aistin katseesi, kun viivähtää se minussa." Kohotan katseeni, joka on vaipunut alas. Lotta tuijottaa suoraan minuun laulaessaan ja sydämeni jyskyttää yhä kovempaa. Hän on alkanut kävellä salin edessä, laulaen sydämensä pohjasta, kuin laulu kertoisi hänestä itsestään. Kuin hän olisi tarinan päähenkilö. Lotta pysähtyy aivan eteeni. Hän vilkaisee minua, ennen kuin kääntää katseensa ja olen aivan äimänä. Mitä tämä tarkoittaa? "Joka hetki, jonka lähelläsi olla saankin minut pelastaa, vaikk' eroon vie se katkeraankin olet läsnä, mutta en sydämessäis milloinkaan olet porttini unelmaan" Kuuluu käsien taputusta, mutta minä en taputa. Olen jähmettynyt tuijottamaan suoraan eteeni, mutta kun seuraava kappale alkaa, ravistelen itseni pinnalle. Haluan kuulla Lotan muutkin kappaleet. Konsertti päättyy ja ihmiset soljuvat iloisesti rupatellen takaisin aulaan. Menen viimeisten joukossa ja rakennus on melkein tyhjä, kun heitän takin ylleni. "Hei, Aleks", kuuluu ujo ääni takaani ja käännyn säikähtäneenä ympäri. Lotta. Mitä hän täällä tekee? "Öh, hei Lotta", sanon vaivalloisesti ja yritän estää ääntäni tärisemästä. "Hieno konsertti." "Oliko?" Lotta kysyy naurahtaen. "Sinä et oikein näyttänyt viihtyvän." Hänen katseensa viipyylee kaikkialla muualla, paitsi minussa, mutta välissä se pysähtyy tuijottamaan minua hetken, kunnes se taas jatkaa ympäristön tarkastelua. "Aijaa?" Voihan perskuta rallaa! "Omasta mielestäni viihdyin vallan mainiosti. Sinulla on kerta kaikkisen upea ääni." "Äh, kunhan vain sanot", Lotta pudistelee päätään punastuneena. Hän näyttää vaivaantuneelta. "Ei, kun ihan totta. Laulat paremmin kuin Kurkela", sanon ja olen varma asiasta. Lotta on niin loistava. Heti kun hän on tarpeeksi vanha, hänen täytyy pyrkiä musiikkialalle. Jos hän ei edes yritä, minä sanon pari valittua sanaa. "No, kiitos", Lotta naurahtaa. "Mutta, mutta, tosi kiva kun tulit, kukaan muu meidän luokalta ei tullut, tai edes osoittanut kiinnostusta asiaa kohtaan. Olen todella iloinen", Lotta sanoo ja hymy nousee väkisin huulilleni. Häinkin hymyilee. Katsomme hetken aikaa toisiamme ja välillemme nousee kiusaantunut hiljaisuus. Haluan sanoa vielä jotain, mutta en keksi mitään järkevää. "No... öh, kiitos vielä kerran. Nähdään koulussa!" Lotta sanoo empien ja vilkuttaa peruttaessaan kohti takahuonetta, jossa esiintyjät vaihtavat vaatteensa. Hän käännähtää ja häipyä näkyvistä. Seison paikallani, tuijotan hänen peräänsä ja tunnen pienen toivon kipinän syttyvän sisälleni. Ehkä vielä jonain päivänä uskallan sanoa, että pidän hänestä.